

тогозь и на оногозь парыть, и ся вижда още че былъ споразумѣнъ съ писаря си.

— Искренно вы казувамъ, Господже Ерминію, че не могъ да вѣрвамъ това което казувате, или по-добрѣ, което свѣтътъ казува противу г.^г Ариста.

— Имашъ право; и ный отъ най-напрѣдъ като чувахмы не хващамы вѣрж, но увѣрихъ ни человекы значителны и достовѣрны. Даже имамы намѣреніе да поканимъ и него и дщерькы му на вечеринкѣтъ, но майка ми не допуснж; защото, каза, сумнителнитъ не трѣба да ся допущать между почтеннитъ.

— Всякой е длъженъ да ся не призира и даже да прощава погрѣшкытъ на другыго, господже Ерминіе, защото всякой е за себе си лошь или добрь, а най-вече да ся не довѣрява на това което ся чува че дрънкатъ за нѣкого; защото ако бы да слуша всякой какво казва нѣкой си за нѣкого си, то трѣба да ся не събира и да ся не срѣща съ никого...

— Какво ще каже това?

— Ще каже че вы говоріж право и искренно, защото за всякъ отъ насъ думы ся дрънкатъ и каквы не?

Ерминія беспокоійно попыта:

— И какво могътъ каза за насъ?

— И за васъ и за насъ хората дрънкатъ каквото имъ скывне, и каквото да тя е гнусъ да слушашъ...

— Твърдѣ съмъ любопытна да чужъ като какво дрънкатъ за насъ и не ми си пріятелка ако ми не кажешъ, защото азъ нищо не знаж.

— Като искашь да знаешъ празнытъ приваскы на хората, трѣба да чуешъ какъ тѣ тълкувать на злѣ пріятелството на семейството вы съ благородныйтъ бей... и да же смѣжтъ да злословать достопочетаемжтъ вы майка и другы таквызъ цапала.